

Nagy Székely Ildikó

A félelem végén

Agyat, szívet egyszerre bénító
csend balzsamozza végre testedet,
s az éjszakánként rádmeredő szörnyek
kék lángszeme most bágyadt-szürke lett.
Te úgy tudtad — és minden nap üzente —,
e szörnyek nélkül élned nem nem lehet,
rájuk taposhatsz, áthatóan néznek,
hűségesek és sérthetetlenek.
Ha fáj a lábad, s érzed, nem tudsz enni,
közelebb jönnek, észre sem veszed,
s ha száz fokon is égetne augusztus,
ők lehelnek rád hideg teleket.
De kik ezek a fagyott torkú szörnyek,
s miért hevernek lábaid előtt,
tudják jól, szimatuk csalhatatlan,
Te félsz, s ez mindig ad nekik erőt.
De most, az eddig soha nem volt csendben
a szürke szörnyek köddé foszlanak,
s csak nézem, újra játszani tanulsz Te
a hópihék és csillagok alatt.

Képzavar

Hajbókolnak a kerti törpék,
orra bukik a szerelem,
átcsoszognak a horgas fűzfák
— a túlsó parton keresem

gyufám, mert nélküled sötéten
virágzik el a logika,
csak vonszolom hülyén? merészen?
elcsépett önmagam, s haza

nem vezetnek az állomások:
csak bunkerek és lágerek —
szerelmemen, mint bűvös szálon
a pók, indulok, s meg-megváltom
szép önmagunk, ha engeded.
